

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **Ch. A. E.**, nar. X, e.č. B004093, D011743, st. příslušnost X, t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. února 2016, č. j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o mezinárodní ochranu shledána jako nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti

v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Spolková republika Německo.

V žalobě vyslovil žalobce přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí dle jeho názoru neobsahuje náležité odůvodnění, což odporuje ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce tak napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně uvedl, že výroková část nedostála požadavkům na přesnost a určitost.

Žalobce dále namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. S odkazem na ust. § 68 odst. 2 správního řádu konstatoval, že „ve výrokové části se uvede řešení otázky, které je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1 dané právní úpravy. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).“ Žalobce tak byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí nesplňuje tyto požadavky. Předně není účastník řízení náležitě definován, kdy správní řád ust. § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, není tedy dostatečně určité a lze je tudíž považovat za nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Konstatoval, že ve výrokové části každého správního rozhodnutí má být uvedeno ustanovení kompetenční tak, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Absence tohoto podstatného údaje tak dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části.

Dále žalobce poukázal na porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu týkajícího se možnosti účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nejedná se dle žalobce toliko o právo účastníka řízení se s podklady seznámit, nýbrž sem patří i právo účastníka na reakci správního orgánu a náležité vypořádání se se všemi námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku č.j. 4 Ads 17/2007. Dále uvedl, že správní orgán jej v řízení neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a žalobce tak neměl možnost se k těmto podkladům vyjádřit a případně rozporovat jejich správnost či navrhopat jejich doplnění. Tím bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobce má za to, že žalovaný porušil zejména ust. § 3 správního řádu, když jeho žádost nebyla přezkoumána a řízení bylo následně zastaveno jako nepřijatelné, čímž byl žalobce zbaven práva bránit své proti meritornímu rozhodnutí o věci. Dále měl za to, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 4, § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem tohoto případu.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Při zohlednění tohoto ustanovení musí dle žalobce ten stát, který žádá jiný stát o přijetí azylanta, zodpovědět rovněž otázku, proč nebylo provedeno azylové řízení na území daného členského státu a cizinec je přesouván do státu jiného, když tato možnost je nabídnuta. Žalobce si je vědom, že se jedná o procesní alternativu, nicméně

v případě, že tato není správním orgánem využita, je povinností správního orgánu vyloučit, proč nepřistoupil k užití tohoto institutu. Vzhledem k tomu, že správní orgán se touto alternativou ve svém rozhodnutí nijak nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zcela chybí řádné posouzení této alternativy. Žalobce měl za to, že správní orgán měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést minimálně úvahu, kterou by odůvodnil, proč nevyužil diskreční pravomoc čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, kdy právě v případě zásad humanity, preference celistvosti rodin tuto využít měl, případně měl odůvodnit, proč ji nevyužil. To, že jakákoliv zmínka o diskreční pravomoci v napadeném rozhodnutí absentuje, svědčí o tom, že žalovaný při aplikaci daného právního předpisu nepostupoval zákonným způsobem, byť veškeré údaje o rodině měl k dispozici a v případě, že by nebyly tyto údaje dle jeho názoru dostatečné, mohl provést doplňující pohovor.

Dále žalobce připomenul, že ve správním spise chybí jakýkoliv řádně získaný důkaz o probíhajícím řízení v Německu. Ve správním spise je obsažena zmínka o azylových žádostech účastníka řízení a zemích, které mohou být odpovědné za posouzení žádosti žalobce. Dále uvedl, že správní orgán uzavřel, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve Francouzské republice, následně Švýcarské konfederaci a nakonec ve Spolkové republice Německo. Státem příslušným k posouzení žádosti je ten stát, ve kterém cizinec podá žádost o udělení mezinárodní ochrany poprvé. Ze správního spisu není zjevné, proč je tedy žalobce předáván k dokončení azylového řízení na území Německa, když tento stát je fakticky ve stejném postavení, pokud jde o posouzení žádosti žalobce, jako je tomu v případě Česka. Pokud správní orgán uvádí, že Spolková republika Německo uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, pak žalobce konstatuje, že tato žádost není nijak ověřená, žalobci nebyla nijak deklarována a ten neměl možnost jakkoliv reagovat na takové zjištění. Stejně tak nebylo zřejmé, z jakého zdroje tyto informace pocházejí. Z postupu správních orgánů tak vyplývá, že žalobci neumožnily seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce měl za to, že s ohledem na chybějící důkazy a nedostatečné odůvodnění tohoto závěru je nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Nebylo totiž zákonným způsobem postupováno ve věci přijetí žalobce Spolkovou republikou Německo zpět na své území k posouzení jeho již třetí žádosti o azyl, čímž žalovaný zatížil své rozhodnutí závažným deficitem majícím vliv na jeho zákonnost. Žalobce tak měl za to, že správní orgán nezákonně zastavil řízení a pouze povrchně odůvodnil svoji údajnou nepřislusnost. Za takového stavu neměl žalovaný možnost aplikovat čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a měl věcně zkoumat, zda důvody tvrzené žadatelem o mezinárodní ochranu jsou relevantní právě v době podané žádosti, což však neučinil. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu v žádných důkazech.

Žalobce tak vyslovil přesvědčení, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl před zastavením řízení pro udělení mezinárodní ochrany alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci na základě pravidla non-refoulement, nejen z hlediska obecného mezinárodního práva a Úmluvy o postavení uprchlíků, nýbrž také z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Napadené rozhodnutí považoval proto za předčasné.

Žalobce byl rovněž přesvědčen o tom, že posouzení správního orgánu je zcela nedostatečné. V tomto ohledu odkázal na závěry Krajského soudu v Praze učiněné v rozhodnutí pod č. j. 49 Az 90/2015 – 29.

Vzhledem k aktuální situaci okolo žadatelů o azyl v Německu má žalobce za to, že nedostatečné posouzení jeho žádosti stejně jako v Maďarsku hrozí i v Německu, kdy nelze pouze odkazovat na obecnou povinnost členského státu respektovat platné předpisy a dále odkazovat na zapojení těchto států do evropské azylové politiky, ale je nutno zkoumat skutečnou situaci žadatelů o azyl.

Žalobce se s ohledem na uvedené uvedl, „že předmětné rozhodnutí je nejen v rozporu se zásadou materiální pravdy, ale je i zmatečné, neboť správní orgán nesměl postupovat tak, že vydá formalistické procesní rozhodnutí, v podstatě pouze s odkazem na již jednou podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval závažné překážky aplikace čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, aniž by řádně posoudil a důvodně vyloučil diskreční pravomoc čl. 17 Nařízení, tj. zřekl se zásad humanity a znemožnil tak starým rodičům žádat o mezinárodní ochranu v zemi, kde se jejich děti o tyto postarají i do budoucna.“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nejprve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republice k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. V souladu s čl. 7 uvedeného právního předpisu přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žádost byla podána. Žalovaný uvedl, že v souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, a to dne 4. 9. 2014, dále též Švýcarské konfederaci, a to dne 19. 12. 2014 a dále ve Spolkové republice Německo, a to dne 26. 5. 2015.

S ohledem na uvedené, jak žalovaný dále konstatoval, požádal správní orgán dne 8. 1. 2016 Francouzskou republikou o příjem žadatele po udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 18. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Francouzská republika se necítí být odpovědná za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, jelikož je ve lhůtě na provedení transferu do Italské republiky, která uznala příslušnost za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 18. 1. 2016 Italskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 19. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika se necítí být odpovědná za jeho žádost o mezinárodní ochranu, jelikož dne 11. 9. 2015 zamítla žádost o zpětvzetí dotyčného ze Spolkové republiky Německo, aniž by tato negativní odpověď byla lhůtě remonstrována. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 19. 1. 2016

Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 26. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Dále žalovaný uvedl, že se správní orgán zabýval dále skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika a nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Spolková republika Německo povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na úrovni Evropské unie. Ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dosahující dokonce rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby si členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil, například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování základních práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu. Rovněž skutečnost, že v této zemi ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

Žalovaný připomenul, že dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Spolková republika Německo je tak povinna přijmout zpět jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal nepřipustnou.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí.

Nesouhlasil s námitkou žalobce, že v jeho případě byla porušena zásada materiální pravdy, jelikož nebyl správním orgánem dostatečně zjištěn skutkový stav

věci. Dne 8. 1. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že z vlasti vycestoval v době Velikonoc roku 2014 do Libye a poté do Evropy. Pobýval v Itálii, ale nepamatuje si, zda si tam podal žádost o mezinárodní ochranu. V ČR žádá o mezinárodní ochranu, protože se jedná o jediné místo, kde se cítí bezpečně, jelikož zde nežijí další černí lidé. Svou vlast opustil z důvodu nebezpečí skupiny lidí, která zabila jeho bratra. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že když byl při cestě do Italské republiky zadržen, poznal v táboře lidi ze skupiny Černá sekera, z toho důvodu z tábora odešel. Poté bydlel asi měsíc na vlakovém nádraží, kde potkal ženu, která ho u sebe ubytovala. Tato žena ho za nějakou dobu posadila do vlaku do ČR, přesné datum si nepamatuje, ale na území ČR vstoupil zřejmě dne 5. 1. 2016. Na otázku, jak vysvětlí, že má otisky prstů ve Francii, Švýcarsku a Německu, odpověděl, že je jeho život tajemství a neví, kde je a co dělá. Dále uvedl, že není schopen řádně přemýšlet, cítí se jako ve vězení. Žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádný doklad osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, správní orgán přijal jako dostatečné k prokázání totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení jmenovaného učiněné dne 8. 1. 2016.

Žalovaný konstatoval, že Spolková republika Německo je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území Spolkové republiky Německo dne 26. 01. 2016. Žalobci nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li ve Spolkové republice Německo se svojí žádostí úspěšný.

Pokud jde o námitku, že správní orgán pochybil v aplikačním procesu, žalovaný podotkl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Spolkové republiky Německo, správní orgán odkazuje na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.*

K námitce týkající se nedostatečně konkrétní a určité výrokové části rozhodnutí a dále jeho formálních nedostatků žalovaný uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu a umožňoval přijetí rozhodnutí o žádosti žalobce. Rovněž tak rozhodnutí netrpí nedostatkem odůvodnění. Výroková část napadeného rozhodnutí je zcela konkrétní a určitá, umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žadatele o mezinárodní ochranu (žalobce), taktéž identifikuje předmět řízení i právní ustanovení, dle nichž je rozhodováno. Jde o standardní vymezení výrokové částí běžně správním orgánem užívané a soudy dosud aprobované.

K námitce žalobce, že jej správní orgán neseznámil před vydáním rozhodnutí s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že se v daném případě nejedná o rozhodnutí věcné, nýbrž procesní, tedy určující příslušnost státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a nezasahuje tím do hmotněprávního postavení žalobce, nevztahuje se ust. § 36 odst. 3 správního řádu na napadené rozhodnutí. Správní orgán nemá povinnost dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady seznamovat žadatele s podklady pro vydání rozhodnutí. Věcně posoudí jeho žádost stát příslušný pro posouzení, který ho samozřejmě s podklady pro vydání rozhodnutí řádně seznámí.

Žalovaný rovněž reagoval na žalobcovu námitku týkající se nezákonnosti rozhodnutí z důvodu toho, že nemá oporu ve spisovém materiálu, kde chybí informace týkající se řádně získaných důkazů o probíhajícím řízení v Německu, proto je dle názoru žalobce důvodné se domnívat, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství podkladů, aby v případě jeho žádosti mohl objektivně rozhodnout o zastavení řízení. K tomu žalovaný sdělil, že k vydání rozhodnutí shromáždil dostatečně relevantní podklady, které jsou respektovány i soudními orgány. Veškeré informace, ze kterých správní orgán vycházel, a díky nimž dospěl k vydání napadeného rozhodnutí, jsou součástí spisového materiálu.

Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím věcným, nýbrž procesním, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, žadatelova věc a jeho případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce poukázal na formální vady rozhodnutí a to zejména na absenci náležitého vymezení příslušnosti daného správního orgánu. Dále poukázal na skutečnost, že žalovaný žalobce vůbec neseznámil s podklady pro své rozhodnutí a tudíž mu ani nedal možnost se k těmto podkladům vyjádřit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále absentuje vyjádření žalovaného k článku 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. K tomu uvedl, že ačkoliv se nejedná o obligatorní užití tohoto ustanovení, bylo přesto povinností žalovaného řádně odůvodnit, proč k jeho aplikaci nepřistoupil. K otázce náležitého určení státu příslušného pak zástupce žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí absentuje podklad pro určení tohoto příslušného státu. Dále zástupce žalobce vyslovil přesvědčení, že daná věc měla být posouzena meritorně. Podotkl, že i kdyby bylo

jako příslušné určeno k posouzení žádosti Německo, potom žalovaný dostatečně neodůvodnil, že se jedná o bezpečnou zemi.

Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že považuje za zřejmé, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu byla správně určena Spolková republika Německo. Skutkový stav věci byl dle žalovaného zjištěn v dostatečném rozsahu. Nepřisvědčila názoru žalobce, že napadené rozhodnutí trpí formálními nedostatky. Měla za to, že identifikace žalobce byla provedena v souladu s požadavky správního řádu. Dále nepřisvědčila žalobní námitce, že žalobce nebyl řádně seznámen s podklady rozhodnutí, tak jak vyžaduje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Vyslovila totiž přesvědčení, že v dané věci se nejedná o posouzení hmotněprávní, nýbrž o rozhodnutí procesní a tudíž se dané ustanovení na tuto věc nevztahuje. Dále odkázala na judikaturu Krajského soudu v Praze – rozsudek ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49Az 18/2015.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany správním orgánům sdělil, že z vlasti vycestoval v průběhu Velikonoc v roce 2014 do Libye a následně do Evropy. Více si nepamatoval. Pobýval Itálií, kde možná podal žádost o mezinárodní ochranu, ale to si nepamatuje, myslí si, že asi ne. V České republice žádá o mezinárodní ochranu, protože je to jediné místo, kde se cítí bezpečně. Nejsou tady další černí lidé. Vlast opustil z toho důvodu, že jakási skupina lidí zabila jeho bratra. Jednalo se o válku mezi dvěma skupinami lidí. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, proto správní orgán přijal jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení učiněné dne 8. 1. 2016. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 8. 1. 2016 za přítomnosti tlumočnicka anglického jazyka. V průběhu tohoto řízení žalobce uvedl, že cestoval do Italské republiky a na otázku, jak vysvětlí, že má otisky prstů ve Francii, Švýcarsku a Německu, nedokázal odpovědět. Pouze upřesnil, že z Itálie odcestoval autobusem do České republiky.

Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že ze záznamu systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice dne 4. 9. 2014, dále ve Švýcarské konfederaci dne 19. 12. 2014 a dále ve Spolkové republice Německo dne 26. 5. 2015. Správní orgán dne 8. 1. 2016 požádal Francouzskou republikou o příjem žadatele po udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 18. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Francouzská republika se necítí být odpovědná za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, jelikož je ve lhůtě na provedení transferu do Italské republiky, která uznala příslušnost za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 18. 1. 2016 Italskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu,

kteřou jmenovaný podal v České republice. Dne 19. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika se necítí být odpovědná za jeho žádost o mezinárodní ochranu, jelikož dne 11. 9. 2015 zamítla žádost o zpětvzetí dotyčného ze Spolkové republiky Německo, aniž by tato negativní odpověď byla lhůtě remonstrována. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 19. 1. 2016 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 26. 1. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Prvotně se krajský soud zabýval žalobními námitkami procesního charakteru. Žalobce namítal nedodržení ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí totiž ve svém výroku zcela jednoznačně identifikuje předmět řízení, když uvádí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, a proto se toto řízení zastavuje. Výrok se přitom opírá o příslušná ustanovení zákona o azylu konkrétně identifikovaná a jeho záhlaví pak obsahuje přesnou identifikaci účastníka řízení, tedy jeho jméno, příjmení, datum narození a státní příslušnost. Tyto údaje jistě zaručují jeho nezaměnitelnost s jinou osobou. Rozhodnutí tak nesporně splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 2 správního řádu, tedy obsahuje údaje umožňující identifikaci účastníka řízení.

Nelze rovněž přisvědčit námitce, že v napadeném rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Jak již bylo konstatováno, výrok se opírá o příslušná ustanovení zákona o azylu konkrétně identifikovaná. Za blíže neodůvodněnou lze současně označit žalobní námitku vyjadřující přesvědčení žalobce, že napadené rozhodnutí má ve výrokové části obsahovat ustanovení kompetenční tak, aby byl definován věcně a místně příslušný správní orgán. Takový požadavek ust. § 68 neobsahuje. Navíc žalobce nenamítá, že by v dané věci rozhodoval věcně a místně nepřislušný orgán. Pokud by taková situace nastala, jednalo by se o rozhodnutí nicotné a správní soud by k této situaci musel přihlídnout a zvolit příslušný postup. Napadené rozhodnutí se však takovými vadami nevyznačuje. Krajský soud tedy pouze uvádí, že věcná a místní příslušnost daného správního orgánu odpovídala požadavkům § 10 a § 11 správního řádu a následně i ust. § 1 písm. d) a § 8 zákona o azylu.

Další žalobní námitkami se dotýkala aplikace ust. § 36 odst. 3 správního řádu na projednávanou věc. Žalobce vyslovil přesvědčení, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ještě předtím měl být s těmito podklady řádně seznámen. Měl rovněž zato, že byl zbaven práva bránit se proti meritornímu rozhodnutí ve věci, když jeho žádost nebyla přezkoumána a řízení bylo zastaveno jako nepřipustné. K tomu krajský soud ve shodě s názorem žalovaného uvádí, že v projednávané věci vydal žalovaný rozhodnutí procesní, nikoli věcné, takže svým postupem nezasahoval do hmotněprávního postavení žalobce. Postup žalovaného odpovídal požadavkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které vzhledem k problematice, kterou upravuje, nezavazuje žalovaného povinností seznamovat

žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Věcné posouzení žádosti žalobce bude provedeno až státem příslušným k tomuto řízení.

Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku žalobce dotýkající aplikace ust. čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Krajský soud se opět přiklonil k názoru žalovaného, že je pouze na úvaze daného správního orgánu, zda se rozhodne posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není státem příslušným. Námitka žalobce zmiňující v této souvislosti preferenci rodiny, se pak zcela vymyká skutkovému rámci projednávané věci, neboť z ničeho krajský soud nemohl zjistit, že by žalobce měl na území Evropské unie svoji rodinu.

Námitka žalobce vytykající správnímu orgánu to, že ve správním spise chybí jakýkoliv důkaz o probíhajícím řízení v Německu krajský soud konstatuje, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledně s touto otázkou vypořádal, když podrobně uvedl, že vyhodnocením otisků prstů žalobce v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dále ve Švýcarské konfederaci a následně ve Spolkové republice Německo. Správní orgán tedy požádal o příjem žadatele nejprve Francouzskou republiku, následně Italskou republiku a konečně i Spolkovou republiku Německo, která svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalobce vyslovil dále přesvědčení, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací předmětných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k názoru, že žalovaný se v dané věci předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člácích 8 až 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Podle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Krajský soud tedy na základě uvedených ustanovení Nařízení Evropského parlamentu a Rady v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti Spolkové republiky Německo. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Lze tedy konstatovat, že závěr, že dne 26. 1. 2016 Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce, má oporu v článku 25 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, v němž je uvedeno: „1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému EURODAC, zkracuje se tato lhůta na dva týdny. 2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť ten byl žalovaným zcela správně zjišťován a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Krajský soud dále posuzoval projednávanou věc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Aplikací uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu na danou věc, pak krajský soud dospěl k závěru, že Spolková republika Německo je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře

OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřijatelnou.

Krajský soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl, a to ani při nařízeném soudním jednání, žádný konkrétní důkaz o tom, že by ve Spolkové republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové den 19. dubna 2016

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně